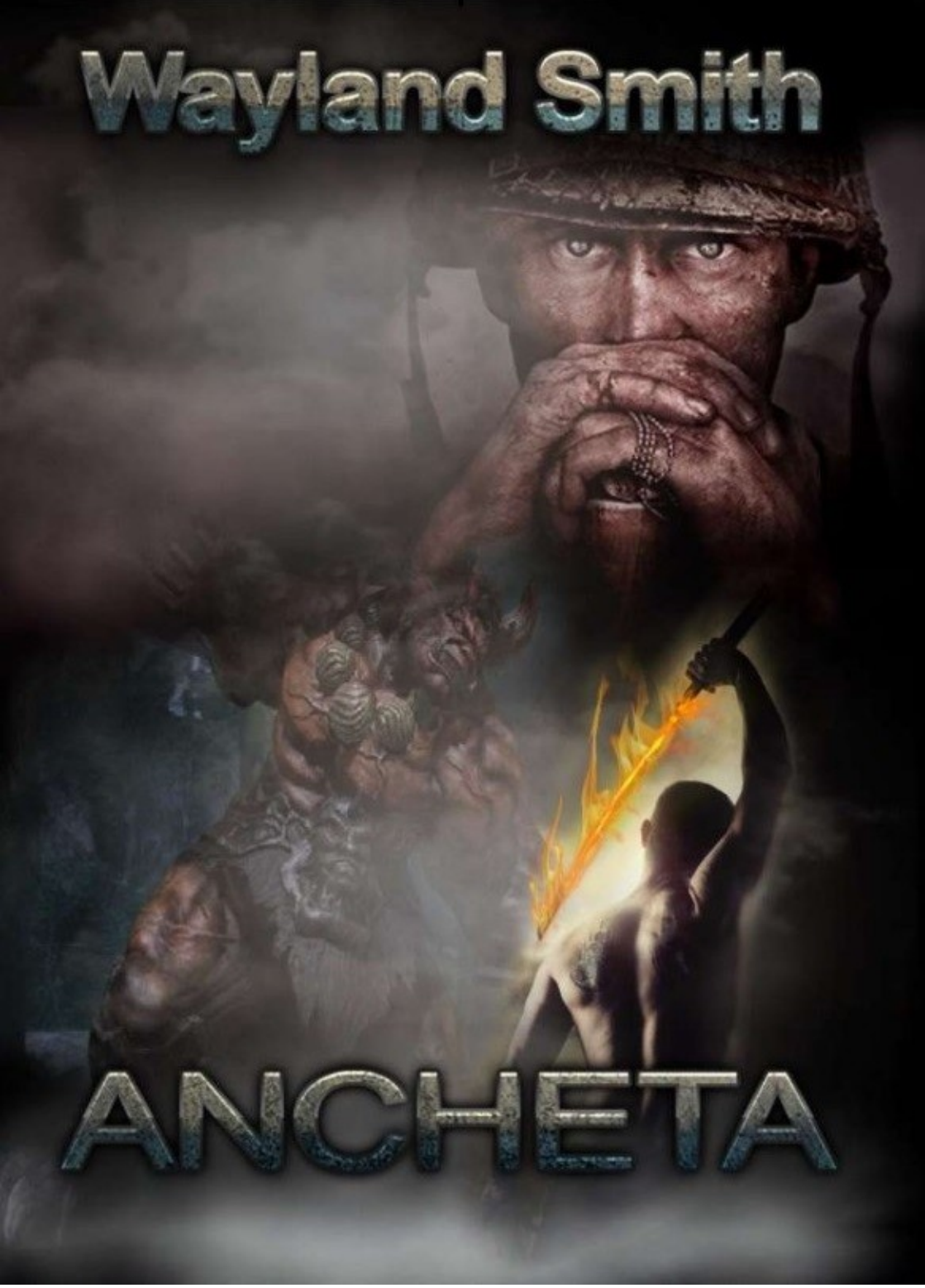
Wayland Smith
ANCHETA

Wayland Smith

ANCHETA

versiunea în limba română
UNCRIS

Agenţia de Servicii Speciale
Interogatoriu PTO[1]-14

Aceasta este o transcriere a unui interogatoriu luat de un operator OSS[2] unui puşcaş din US Marine Corps, referitor la experienţa acestuia pe Insula [redacted].

Acest dosar este destinat secţiunii **BLACK FILE**.

Autorizaţie de nivel **ULTRA SECRET**.

Numele participanţilor au fost **CENZURATE**.

Cei doi vor fi identificaţi doar ca **MARINE** şi **OSS**.

Citirea neautorizată, sustragerea, duplicarea sau distribuirea acestui dosar va fi considerată un act de **SPIONAJ** şi se va pedepsi conform legii.

- - - - -

MARINE: Deci acesta e un aparat de înregistrare? Eu doar vorbesc şi totul poate fi ascultat mai târziu?

OSS: Da, aşa este. Te afli aici ca să povesteşti despre ce s-a întâmplat pe Insula [redacted].

MARINE: N-am mai auzit numele ăsta, dar îmi convine. E cel mai al dracului de ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată. Ăă, hei, e OK dacă vorbesc buruienos şi chestia asta înregistrează? Nu vreau să am probleme.

OSS: Vorbeşte-mi aşa cum îţi vine.

MARINE: Păi... OK. Am fost alocat la [redacted], şi ne aflam în recunoaştere, să vedem dacă putem găsi ceva nave japo pentru care să chemăm

[1] PTO - Patrol and Tactical Operations – Operațiuni Tactice și de Patrulare.

[2] OSS - Office of Special Services – agenție de Informații din timpul WW II, predecesoarea CIA (Central Intelligence Agency).

bombardierele, sau poate un sub[3]. Ceva s-a întâmplat cu tâmpenia de motor, nu ştiu ce, eu nu-s mecanic. Aşa că a trebuit să ne adăpostim undeva şi să-l reparăm, iar navigatorul s-a uitat pe hartă şi a spus că suntem aproape de Insula [redacted]. Am găsit o mică lagună şi am ancorat acolo, pentru ca mecanicul să repare blestemata de *barcă*. Mie şi câtorva dintre flăcăi, ni s-a spus să ne luăm armele şi bidoanele de apă şi să mergem să cercetăm insula, să căutăm apă proaspătă şi orice urmă de japo. Aşa că am plecat. Eu sunt un luptător, sunt aici ca să lupt, deci nici o problemă.

Ne-am răspândit, mai ales ca să căutăm apă. Aceea era doar o amărâtă de insuliţă izolată, aşa că de ce-am crede că chiar vom da peste vreun japo? Dar s-a-ntâmplat. M-am urcat pe colina aia, crezând că poate e apă de cealaltă parte, jos, da? Dar la jumătatea pantei, era un luminiş şi acolo l-am găsit pe japo. Am fost atât de surprins încât am încremenit o secundă. Locul mă făcea să mă simt rău. Ca atunci când eram copil şi bunicul m-a dus la vechile ruine indiene. Locul era abandonat şi toţi spuneau că era bântuit, iar eu aşa îl simţeam, rece, întunecat şi rău. Deci, am încercat să-mi mişc mâinile ca să ridic arma, iar japo a început să zbiere. Am crezut că abia atunci m-a văzut şi că îşi chema camarazii, aşa că m-am gândit *„O, Doamne, asta e, sunt mort!”*.

Dar nici măcar nu se uita la mine. Avea o voce puternică, aşa cum l-am auzit pe pastor uneori, când predica despre ceva ce credea cu adevărat că este foarte important şi special.

OSS: Ce a spus?

MARINE: Ce dracu, nu pricep japo. Habar n-am. Dar când a zis asta, pietrele împrăştiate prin luminiş au început să strălucească, jur, ca şi cum soarele era sus şi le

[3] Sub – submarin.

lumina direct, dar acum soarele era de cealaltă parte a colinei, ştii? Apoi a ieşit fum din pietre. Ştiu că sună de parcă aş fi fost matol sau că am dat iama în pastilele lui Doc, dar să n-am parte dacă nu eram treaz pe de-a-ntregu'. Fumu' ăsta se răsucea, se umfla, ca un şarpe sau aşa ceva, şi se îndesea, apoi a devenit foarte gros. Dintr-o dată, acel uriaş, nu ştiu ce dracu era, stătea chiar acolo.

OSS: Cu ce semăna?

MARINE: Ajung şi acolo. Era înalt de cel puţin doi metri juma' şi era mare, cu muşchi ca la cel mai solid circar care s-a văzut. Şi să n-am parte, da' l-am văzut aşa cum te văd acu' şi era albastru. Avea pielea albastră ca cerul senin din Texas. Avea un par solid în mână... părea a fi metalic. Iar din cap îi ieşeau două coarne şi un smoc des de păr alb pe ceafă, ca un gagiu care avea chelie. Şi avea... nu ştiu cum să-i zic, ca un fel de costum mic de baie, dar era făcut din blană de tigru, sau aşa părea.

OSS: Înţeleg. Ce s-a întâmplat?

MARINE: Au ţipat unul la altul, dar nu erau doar ţipete. Ceva se întâmpla. Nu ştiu, părea a fi... Ai fost vreodată prea aproape de un trăsnet? Senzaţia aia ca nişte înţepături care te înfioară şi face să ţi se ridice părul? Îţi spun eu... Asta rămâne o chestie secretă, da?

OSS: Da, numai puţini oameni vor afla despre asta, iar ei nu-ţi vor cunoaşte numele.

MARINE: Mda, OK. M-a speriat al dracului de tare. Ce simţeam? Ca şi cum mă aşteptam să mă prăjească sau să mă întoarcă pe dos, sau aşa ceva. Ştiam că japo nu sunt creştini, dar habar n-am avut că sunt vrăjitori.

OSS: Colaborau?

MARINE: Ăă... aşa am crezut eu la început. Adică, părea ca şi cum l-ar fi chemat, aşa cum ai citit în Biblie, ştii? Da' când au început să zbiere unul la altul, asta era o luptă, şi o zice unu care am fost în bătaia gloanţelor. Habar n-am de unde ştiam asta. Iar japo... vreau să spun, el

era japo, era inamic, ştiam. Dar chestia aia demonică, nu era în regulă. Nu era ceva omenesc. Puteai simţi răceala şi diavolescu' venind de la el. Ştiu că sună de parcă aş avea nevoie de multă odihnă într-o cameră capitonată, dar să n-am parte dacă nu e adevărat. Totul, până la ultimul cuvinţel.

OSS: Te cred. Ce s-a întâmplat după aceea?

MARINE: Ăă... mda, asta-i treaba, nu? Au terminat de strigat unul la altul, apoi demonul a urlat, cam ca un leu, dar mai tare. Am văzut lei, la zoo, la circ, ştii? Eu ştiu cum fac. Acum a fost mai tare, mai puternic şi m-a băgat în sperieţi. Nu vreau să spun că foarte tare. Am fost împuşcat, am înfruntat inamicul, mi-am văzut prietenii spulberaţi, dar chestia asta? Era cu totul altceva, ceva rău. Deci, au terminat de zbierat, iar japo avea una dintre săbiile alea ale lor, ştii? Alea mari? Le-ai văzut?

OSS: Da, le-am văzut. Ei le numesc katana.

MARINE: Mi se rupe cum le numesc. Dar el a tras blestemăţia din teacă, iar lama părea ca de foc. Dar nu era foc. Nu ştiu cum să-i spun. Era ca un foc albastru, dar blestemăţia de sabie era metalică şi metalul nu arde. Iar focul nu e albastru. Nu ştiu. Dar asta am văzut, foc albastru pe sabia de metal, în susul şi în josul lamei, ca un fel de bătaie de inimă. Asta mi-a venit în minte când am văzut-o, că bate o inimă şi că este vie.

OSS: Omul a părut să fie surprins de chestia asta?

MARINE: Neh, nici nu s-a uitat la ea. Demonul a fost surprins. A urlat, dar nu mai era aşa poruncitor, ca o comandă, aşa cum fusese mai înainte. Aproape că suna a frică, dacă îţi poţi imagina că ceva aşa de mare se poate teme de cine ştie ce. Vreau să spun că era uriaş şi rotea ciomagul acela de metal de parcă era nimica. Eu nici măcar nu sunt sigur că l-aş fi putut ridica. Dar părea să fie înnebunit de frică.

OSS: Şi apoi ce s-a întâmplat?

MARINE: Ăă, mda. Chiar mă gândeam la asta şi tocmai... S-a făcut frig aici? Mi s-a făcut pielea de găină. În fine... Mda. A urlat, apoi şi-a aplecat capul înainte ca un gagiu care vrea să dea la boboci. Dar a râgâit şi au ieşit flăcări. Sabia ardea cu flacără albastră, aşa că poate de aia nu am fost mirat că acum focul scos din gât era verde... verde deschis. A râgâit focul ăsta, iar japo se mişca de parcă era un soi de Fred Astaire. Dar nu era deloc un dans, doar felul ăla de mişcări uşoare ca ale lui Astaire. Înţelegi ce vreau să spun?

OSS: Era graţios?

MARINE: Mişto cuvânt, mai ales în mijlocul unei lupte. Ăă... da, se poate spune. El, japo, se mişca graţios, parcă fără efort, acum era şi imediat nu mai era în acelaşi loc, doar focul lăsa o urmă arsă pe pământ. Iar eu l-am simţit. A fost un val de căldură, pe care l-am simţit chiar şi din locul unde eram asc... de unde supravegheam. Era ca atunci când deschizi un cuptor, unul baban. Unchiul meu a muncit într-o brutărie, şi a fost ca atunci. Dar brutăria îţi făcea întotdeauna foame, chiar dacă tocmai ai mâncat, dar asta...? Căldura, focul, miroseau ca dracu'. Ca şi cum era ceva mort şi putrezit. Mirosul mă făcea să lăcrimez, dar lui japo, care era mai aproape decât mine, nici nu-i păsa... sau n-am băgat eu de seamă. Se mişca în continuare, focul era ca dintr-un aruncător de flăcări şi iar nu l-am mai văzut. Japo nu mai era acolo. Se mişca de parcă era la plimbare, dar focul nu-l ajungea din urmă. Mda, poate că era un fel de dans.

OSS: [redacted]? Te simţi bine?

MARINE: Îhî, scuze. Tocmai l-am revăzut, în gând. Cred că era ca un fel de dans. Iar focul ardea cu verdele ăla ciudat care lumina totul în verde drăcesc... dacă iadul o fi verde. Cred că poate fi. Nu m-am gândit niciodată ce culoare are iadul. Ăă, ştiu, visez cu ochii deschişi, aşa îmi spunea tata întotdeauna. Din ziua aia nu prea mai sunt

bine cu capul. Cred că de aia am primit o vacanţă aici, cu voi, nu-i aşa? Tot ce-am vrut a fost să lupt pentru ţara mea, în schimb am să mă aleg cu patalama de dilimache ca unu' scăpat de la balamuc.

OSS: Stai liniştit, o să fie bine. Doctorii te ajută, nu-i aşa?

MARINE: Îhî, destul. Acum chiar pot să dorm câteodată. Da' ştiu că nu vă interesează astea. Povestea... vreţi doar să aflaţi ce s-a întâmplat. Toţi vor să vorbească numai despre asta. Doar doctorii vor ca eu să spun că n-a fost nimic real şi că am să mă fac bine. Tot ce spun ei este „Faci progrese". Dar voi... voi ştiţi că e ceva real, nu-i aşa? Voi aţi văzut destule. La dracu, probabil că ce vă spun eu nici măcar nu este cel mai nebunesc lucru pe care l-aţi auzit, nu-i aşa?

OSS: Aici vorbim despre tine, nu despre mine.

MARINE: Mda, voi nu vreţi niciodată să vorbiţi despre voi. OK, deci chestia aia demonică... Hei, dacă ştii cum se numea sabia, ştii dacă şi aia avea un nume? Chestia demonică cu pielea albastră?

OSS: Au numit-o Oni.

MARINE: Oni. Nu ştiu ce înseamnă, dar e mişto să o putem numi într-un fel. Toţi demonii sunt albaştri? Da, da, văd că te uiţi la ceas, nu vrei să-mi răspunzi la întrebare, vrei doar să ca eu să spun toată blestemăţia asta de poveste. Iar. Unde rămăsesem? A, da, scuipa foc, ca avioanele alea englezeşti. Le zic ei *Spitfire*[4], dar asta o făcea cu adevărat. A scuipat din nou flăcări spre el, dar japo le-a oprit cu sabia. Nu ştiu cum, că doar jetul, flacăra, spune-i cum vrei, era mai mare decât lama, dar a oprit-o. Focul verde din râgâitura lui Oni şi cel albastru de pe lamă s-au înfruntat, iar sabia, nu ştiu cum, a rezistat. Japo spunea

[4] Spitfire – scuipă foc (lb. engleză).

ceva... poate o rugăciune? Ţi-o spun pe a' dreaptă, şi eu m-aş fi rugat dacă chestia aia ar fi încercat să mă prăjească.

Oricum, japo îşi continua dansul, se mişca, şi abia de se ferea să fie ars, iar Oni devenea tot mai nebun de furie, crede-mă pe cuvânt. Când japo s-a dat prea aproape, s-a năpustit spre el, rotind ciomagul acela mare, dar japo ştia ce face. S-a ghemuit ca un afurisit de circar acrobat şi ciomagul a trecut pe lângă, iar el l-a tăiat la braţ. Apoi a urlat, dar mai rău decât înainte. Mi s-a ridicat părul pe cap, îmi tremurau genunchii, mă rog, ca-n filme când cineva vede monstrul. P'aici nu prea avem multe filme.

Ăă... monstrul. Ştiu. Oni. Acela. Japo avea sabia şi îndepărta flacăra cu ea. Cred că poate rugăciunea a funcţionat. Focul era dat deoparte, urletele continuau, ciomagul se învârtea spre el... dar el continua să danseze doar, aşa într-o parte. Graţios. Iar ciomagul a lovit în pământ şi a fost ca şi cum a explodat o bombă, şi crede-mă frate, eu ştiu cum e când cad bombe. Şi acum mă gândesc... cum se face că ceilalţi băieţi nu au auzit toate astea? Urletele şi focul şi ciomagul care a lovit ca o bombă, cum de nimeni nu a auzit şi nu a strigat, sau nu a venit fuga, sau mai ştiu eu ce trebuiau să facă?

O vreme, au continuat în felul ăsta. Oni mârâia, japo n-a mai scos nici un cuvânt după rugăciune, sau ce-o fi fost. Oni era mai puternic decât el, mai puternic decât orice om. Dar japo... el continua doar să se mişte. Acuma, tre' să-ţi aminteşti, insulele alea, vara? Acolo e mai cald ca-n iad. Eh, poate nu chiar atât. Poate că de aia Oni nu se sinchisea. Dacă era demon, iadul era casa lui, aşa că era obişnuit cu fierbinţeala, nu-i aşa? Dar japo, al dracului, eu aproape că mă topeam doar stând şi privind, iar el sărea când într-o parte, când în alta ca o broască sau mai ştiu eu ce, şi nici măcar nu era transpirat. Dar eu eram. Era ceva minunat şi teribil şi... nu ştiu, sălbatic, toate la un loc. Şi japo... se dădea pe nesimţite tot mai aproape şi tăia,

de vreo duzină de ori. Oni sângera ceva verde întunecat, nu ca sângele, nici ca orice altceva. N-ar fi trebuit să fie verde. Pur şi simplu nu era potrivit... verdele ăla.

OSS: Te simţi bine? Vrei o ţigară?

MARINE: [un zgomot ca ceva zgâriind podeaua] NU! Nu, mulţam! Fără ţigară. Nu mai suport focul. Pur şi simplu nu-l mai suport. Nu-l vreau prin preajma mea, înţelegi?

OSS: OK, fără ţigară... şi n-am să mai fumez nici eu, bine? Uite, o sting.

MARINE: Mda, mulţam, amice. Eu doar... Fără foc, OK? Deci, japo tot tăia iar şi iar în chestia aia, care urla şi sângera acel verde care nu prea era un sânge verde şi în momentul ăla a apărut [redacted]. Cred că-şi terminase cercetarea şi că mă căuta, sau aşa ceva. Puştiul ăsta e pufan, l-am luat cu noi chiar înainte de a ne ambarca pentru cursa asta. Şi i-a văzut pe Oni, demonul, şi pe japo, şi a ţipat, dar nu au fost strigăte de teamă. Au fost ca o provocare. Şi şi-a smuls carabina de pe umăr şi a tras în Oni... Şi Oni şi japo s-au oprit când a apărut el, ca doi puştani prinşi când se pupă. Dar [redacted] a tras odată, de două ori, de trei ori, în plin, am văzut. A grohăit niţel, dar gloanţele nu l-au pătruns. Nu au trecut prin piele. A fost ca atunci când în benzile desenate se trage în Superman. Dar acum nu a fost la fel de mişto.

Iar puştiul a tras din nou, iar eu aş fi vrut să-l avertizez, dar gura îmi era uscată şi nu am putut scoate nici un sunet. Nici un cuvânt. Şi [redacted] a murit pentru că eu nu am putut nici măcar să spun ceva. Demonul a scuipat spre el acel foc verde şi puştiul a ars ca o torţă. Ardea şi ţipa alergând primprejur, iar flacăra verde îl acoperea, apoi strigătele au devenit mai slabe...

OSS: Vrei să bei nişte apă?

MARINE: Frăţioare, ce vreau eu... nu-mi dau ăştia voie să am aici. Dar... mda, puţină apă. [sunete de mişcare, lichid, sorbituri] Mulţam. Eşti de treabă, chiar dacă tot ce vrei de

la mine este să auzi blestemata de istorisire... ca toţi ceilalţi.

OSS: Ai spus-o multor oameni?

MARINE: [chicoteli] La destui, cât să ajung aici. Da' cine-s eu ca să spun cine nu crede că sunt complet dus cu pluta? [sunete de înghiţituri] Mda. Puştiul a murit. Ars complet. Japo ştia ce are de făcut, ca şi cum asta aşteptase. Când Oni l-a ars pe puşti ca pe o surcică, japo s-a năpustit asupra lui învârtind afurisita aia de katana. Parcă aşa ai numit-o? Mda, OK, katana, şi i-a retezat capul dintr-o lovitură. Capul i-a zburat prin aer ca o minge de baschet, iar focul de pe sabie a devenit mai strălucitor, parcă a sărbătoare. Poate că asta şi făcea. Japo a strigat ceva... ca un strigăt de război... suna triumfător, înţelegi?

OSS: Şi tu ce ai făcut?

MARINE: Păi, e război, da? Iar el era japo, chiar dacă tocmai omorâse un demon, sau Oni, sau ce-o fi fost. Iar dacă [redacted] s-ar fi mişcat mai rapid, poate că ar fi scăpat cu viaţă. Dar n-a făcut-o, şi acum [redacted] era mort, iar Oni s-a dat înapoi în fum şi a dispărut, precum inelele de fum făcute de pipa bunicului meu. Ai văzut vreodată aşa ceva? Un inel mare din fum, ceva îl loveşte şi dispare?

OSS: Ce s-a întâmplat după aceea?

MARINE: Ăă, da. Deci a omorât un demon. Dar suntem în război, înţelegi? Iar puştiul tocmai murise. Japo s-a întors cu faţa spre soare şi a început să vorbească sau să se roage, sau ce dracu o fi făcut. Iar eu mi-am luat carabina de pe umăr şi l-am împuşcat pe nenorocit aşa cum ar fi trebuit să fac din prima clipă când l-am văzut. Şi toată mişcarea aia graţioasă? A dispărut. A căzut ca un sac de cartofi. Pur şi simplu a căzut la pământ.

OSS: Şi tu ce ai făcut?

MARINE: Ce dracu puteam să fac? I-am luat pistolul şi sabia ca trofee. Şi i-am găsit şi sacul de campanie prin

apropiere şi foaia de cort cu care l-am înfăşurat pe [redacted] şi, mai în cârcă, mai târâş, l-am dus la navă. Nu prea cred că m-ar fi crezut careva despre ce s-a întâmplat. Nu, nu despre Oni, doar nu sunt tâmpit. Am spus că am surprins un japo care avea un aruncător de flăcări, iar [redacted] s-a apropiat prea mult.

OSS: Ai spus cuiva?

MARINE: [râs amar] Mda, a trebuit. Băieţii... au văzut că eram cam „dus" când am plecat. Au crezut că sunt şocat de la lupte sau cam aşa ceva, aşa că m-au obligat să vorbesc cu un doctor de cap. Iar el, tot a ţinut-o cu întrebările despre ce s-a întâmplat şi zău că-şi dădea seama când minţeam. Aşa că până la urmă, am cedat şi i-am spus ce s-a întâmplat cu adevărat. Iar acum sunt aici, la „glumeţi". Pastorul spunea mereu „*Adevărul te va face să te simţi liber*". Dar nu şi acum, este?

OSS: Mulţumesc, mi-ai fost de foarte mare ajutor.

MARINE: Mda, ce să zic, asta o să-mi folosească mai mult de-o grămadă. O să mai ies vreodată de aici?

OSS: Nu ştiu.

MARINE: Păi... oricum, mulţumesc că nu mă duci cu preşu'. [zgomot de scaun târât pe podea] Nu ştiu ce altceva aş fi putut face. Suntem în război. El era un japo. Putea face nişte chestii pe care cineva normal nu putea. A trebuit să-l împuşc. Nu-i aşa?

OSS: Eu nu pot răspunde la întrebarea asta. Dar îţi mulţumesc încă o data că mi-ai povestit.

SFÂRŞITUL INTEROGATORIULUI

RECOMANDĂRI:

Nu i se poate permite puşcaşului marin să răspândească povestea. La un moment dat, cineva l-ar putea crede. Trebuie redus la tăcere.

Sabia a fost deja recuperată dintre lucrurile sale personale, iar în prezent, o evaluează experţii noştri. Ei nu cad de acord asupra faptului dacă este o sabie normală sau nu. Ar fi bine să fie ţinută departe de mâinile nepotrivite.

Dosarul trebuie sigilat şi clasificat cel puţin cu menţiunea **STRICT SECRET**.